

Putovanje jednog potočića

Ispod snježnih krovova visoke planine, potekao je planinski potočić. Bio je bistar, hladan i brz. Jurio je niz strmu padinu. Preskakao je kamenje, žuborio.... U njemu su se ogledali sunce, oblaci, zvijezde, Mjesec. Ribice i riječni rakovi uživali su u njegovoj čistoći.

S planine se spustio u tajanstvenu šumu. Upoznao je mnoge šumske životinje. One su dolazile na njegovu obalu ugasiti žeđ bistrom i čistom vodom ili se osvježiti u toplim ljetnim mjesecima. Često bi popričale s potočićem pa je znao sve šumske novosti. Kada su ga pitali kamo teče odgovorio bi: „ Daleko, daleko. želim vidjeti livade, sela gradove.... “ Oni bi mu mahnuli i poželjeli sretan put.

Napustio je šumu i došao do livada. Tekao je sporije. Uživao je šarenilu livada i pogledu na nebesko plavetnilo. Začuo je njemu nepoznate glasove. „ Hej, pogledajte kakav prekrasan potočić!“ uzviknuo je Ivan. „ Tako je bistar i čist“, dodala je Maja „ Pa takav sam oduvijek“, odgovorio je ponosno potočić. „Tko ste vi?“ upita potočić. „ Mi smo djeca iz obližnjeg sela. Trčimo livadom, igramo se, beremo cvijeće i pletemo cvjetne vjenčiće.“ „Vrlo ste zanimljivi i rado bih pričao s vama, ali moram dalje.“ „Hoćeš li navratiti do našeg sela?“ „Sviđa mi se vaš prijedlog. Još nisam tekao kroz selo. Baš bih mogao.“ „Samo ti nastavi ravno dalje. Selo je blizu. Mi ćemo te doći posjetiti.“

Tekao je dalje prema selu. Na ulasku u selu primijetio je nekakve neobične cijevi. Iz njih je dotjecala prljava voda. Došla je do potočića. Potočić se zamutio. Ribice i riječni rakovi počeli su kašljucati, mučila ih je glavobolja, vrtoglavica. Teško su disali. Potočić se rastužio. Nestrpljivo je tekao dalje nadajući se da će sve to prestati. Ali to je bio samo početak. Kroz nekoliko dana plastične vrećice, stare gume, štednjaci, lonci, cipele....postali su njegovi novi stanovnici. Ribice i rakovi jedva su se održavali na životu. Bio je očajan. Tražio je pomoć, ali nitko ga nije čuo. Već na kraju snaga začuo je glasove djece. Došla su na obalu potoka. „Što se dogodilo onom bistrom potočiću?“ „Pogledaj kako izgleda!“ „Moramo mu pomoći!“ „Pozovite prijatelje! Moramo počistiti potok“, glasno su vikali. Djeca su se brzo udružila i očistila potok. Napisala su poruke odraslima da ne bacaju smeće u potok.

Ribice su veselo zaplivala, a rakovi su konačno mogli pronaći kamen ispod kojeg bi se sakrili. Potočić je opet bio bistar i čist. Zahvalio je djeci, mahnuo im i nastavio svoj put.

